

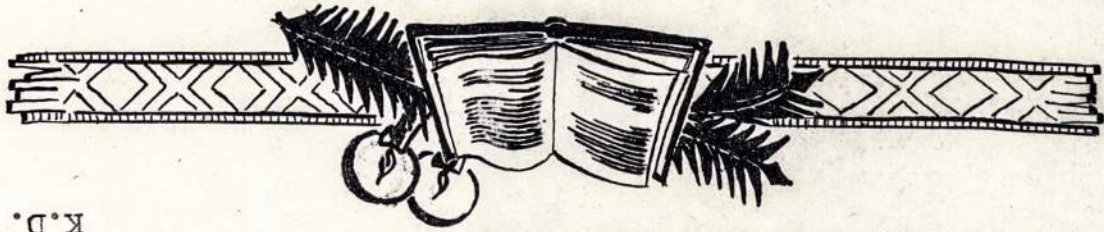

JAUNIMO RATELIS

LIETUVIŠKOJO EVANGELIŠKOJO JAUNIMO MENRAŠTIS

GARBĖ DIEVI AUGŠTYBĖJ IR ŽEMĖJ
RAMYBĖ GEROS VALIOS ŽMONĖMS
LŪKO. 2. 14

K.D.

monija, nuolatinių karų išvarginta, deda pastangas į gyven-
dinti pasaulyje taiką. Didžiųjų valstybių vyrų renkasį pa-
sitarti, kaip išvengtį naujų žmonių nelaimių - karų. Daug
kalbamasi, daug tariamasi, bet nieko konkretaus neatstiečia-
ma. Kai vienį kalba apie taiką ir jos įgyvendinimą, kiti
tuo tarpu vėl kartauja. Tiesa, iš visko matyti, kad žmoni-
ja yra išsiligusi taikos ir ramybės, stengiasi ją rasti...
Kurgi pagaliau yra taika ir ramybė, kaip galime mes ją
įgyvendinti ?

"Garbė Dievui augstybėje ir zemeje ramybė geros valios
žmonių", sako angelas, apreiškiasį piemenis Kristaus užgimimą.
Šitas kūdikėlis, pasaulio išganytojas, užgimdamas visų
apleis tame tvarte, atnešė su savimi į vargo pilną pasaulį taiką ir
ramybę visiems geros valios žmonėms. "Jis yra mūsų ramybė", Erez. 2, 14.
Piemenys, grįždami prie savo kaimenės, garbino Dievą augstybėje, nes
jų širdys buvo pilnos džiaugsmo ir ramybės. Štai kur yra tikroji tai-
ka ir ramybė; ji yra džiaugsminga ir amžina. Šių dienų pasaulis, deja,
yra nukrypęs nuo tikrojo taikos įieškojimo kelio, jis neveda į taiką,
Pasaulis nori sukurti savo taiką, apilenkdamas vieninteli taikos ir ra-
mybės šaltinį.

Svėskime šią Kristaus užgimimo šventę su tikrų džiauga-
mu. Atsidukime Viešpatui ir melskime jį pripildyti mūsų širdis ir
kartu visą pasaulį savo amžinaja taika ir ramybė.

TAIKA IR RAMYBĖ

MELVOSIUS MŪSŲ SKAITYO-
JUS SVEIKINAME SU
KALĖDŲ ŠVENTĖMIS
IR LINIŲME PALAIMINŲ
NAVŲ METŲ!

"ŽAVNIMO RATELIS"

TREM KALĒDOS TYŽE

au septintā kartā švenčiame Kalēdas svetimame krašte. Negai-
lestingai išvytus iš savos tėviškės ir tėvų namų, likimas mus
išsklaidė po visą pasaulį. Budami benamiais daug kas susirado
prieglobstį tai Amerikos didmiesčiuose, tai Kanados miškuose,
plačiose Australijos dykumose, tai karštuose pietų Amerikos
kraštuose. Bet kur mes ir nebūtume, mūsų mintys visada ten, kur kar-
tu su mamyte, su tėveliu, broliais bei seserimis ir visais kitais na-
miškiais tiek kartu išgyvenome Kalėdas. Kadā suskamba didmiesčių baž-
nyčių varpai, kada Kanados miškuose ar Australijos tyruose kišeninio
kalendoriaus lapelis parodo, kad atėjęs Kūčių vakaras, kiekvieno min-
tys keliauja į tą kraštą, į tą namelį, kur mūsų kiekvieno laukdavo
mamytės papuoštas medelis, paruoštas kūčių stalas. Juk ir tuokart Kū-
čių vakarą kiekvienas stengdavosi praleisti kartu su savo artimai-
siais, su tėvais, broliais ir seserimis; per apsnigtus laukus keliau-
davo į savo gimtąjį kampelį, kad ten pajustu savo širdyje Betliejuje
užgimusia didžiausią meilės šviesą. Kiekvienas iš mūsų prisimins,
kaip tuokart iš prakartėlės šilumos kibirkstėlė pasiekė mūsų širde-
les ir ten ižiebė meilės žiburėlių, kaip džiaugsmo pilni giedodavom:
"Liaupsinkit Dievą danguje", "O džiaugsminga", "Tyli naktis" ir daug
kitų kalėdinių giesmių.

Tą meilės ir taikos šventę, išgyventų jausmų, prisiminimų
niekas neužmiršime ligi paskutinės savo gyvenimo valandos. Juk tai
mūsų jaunystės prisiminimų patys gražiausieji perlai. Būdami toli
nuo mylimo krašto, nuo mielojo gimtojo namelio ir nuo mylimųjų arti-
mųjų jaučiame tą meilės ryšį, kuris mus visus juosė ir surišo į vie-
ną kūną nenutrūkstamais ryšiais. Ypač šiandien, kada į tamsųjį pasau-
lį atėjo patį meilė, mūsų Išganytojas Jėzus Kristus.

Turėdami tokius gražius sielos perlus jaučiame šiandien
didžiausią padėkos pareigą tiems, kurie visa tam atvėre mūsų širdis,
mūsų tėveliams ir kitiems artimiems ir tam brangiam kraštui, tiems
apsnigtiems laukams ir miškams, kurie sudarė tą kalėdiškąją nuotaiką.

Būdami, kad ir svetimėje pastogėje, atgaivinkime savyje Ka-
lėdine šviesą ir uždegkime ją ir mūsų vaikams, kad ta meilė niekad
neišgestų, ir kad galėtume ją parnešti į tuos namus, iš kurių mes
ją išsinešėme.

J.J.

X
X-X-X-X-X-X-X
X

Iš šios šviesos turi sau semti
Šviesybę bei išganyką,
Jei saulė, mėnuo, žvaigždės temti
Norės tau šiandien ar kada:
Tada šviesa ši tau dangaus
Išganymas ir vislab bus.

Saulele, Jezau, tu gražioji,
Kalėdų mus apšviesk šviesa,
Tėst džiaugsmas man šviesa tavoji.
Ji vis mane teragina
Kalėdų vaikščiot čia šviesoje
Ir ten šviesoje būt dangiškoje.

X
X-X-X-X-X-X-X
X

TYLI NAKTIS

Franz Gruber, 1813

largo

Musical score for the first system, featuring a vocal line and piano accompaniment. The tempo is marked *largo*. The key signature has one flat (B-flat), and the time signature is 6/8. Dynamics include *p*, *pp*, and *poco cresc.*

Ty-li nak-tis, šventa nak-tis! Jos tamsoj bu-di vis tvarte vientik šven-

Musical score for the second system, continuing the vocal line and piano accompaniment. Dynamics include *p*, *pp*, and *pf*.

čiau-sia po-ra: Kū-di-kè-li, tu pra-ker-te čia Mik ra-my -bėj sal-džiai,

Musical score for the third system, concluding the vocal line and piano accompaniment. Dynamics include *p* and *pf*.

Mik ra--my -bėj sal-džiai!

2. Tylis naktis, šventa naktis!
 Didė jos paslaptis,
 Piemenims paskelbta angelų,
 Visai žemei ataida džiaugsmu:
 "Išganytojas čia,
 Išganytojas čia!"

3. Tylis naktis, šventa naktis!
 Koks meilus šypsulys,
 Kristau, spindi iš lūpų tavų,
 Mušant valandai laimės žmonių
 Tavo užgimimu,
 Tavo užgimimu!

NAUJIEMS METAMS

AŠ ATSIMENU SENŲŲ LAIKŲ, PRAEITŲ METŲ. PSL. 77.

Kas iš mūsų neatsimena gerųjų senųjų laikų? Kai esame tremties gyvenime nuilsę nuo rūpesčių ir vargų ir norime pailsėti ir pasiguosti, ieškome artimų žmonių ar draugų, kuriems galima savo širdį išlieti. Bet dažnai jų savo artimoje apylinkėje neturime. Žiemos vakarais tenka mums vieniems namuose būti ir ilgose naktyse mintyse paskęsti. Tada viena paguoda prisiminimas praeitų, netolimų laikų. Nors tik keli metai mus skiria nuo tėvynės, bet mums, jos pasiilgusiems, atrodo, taip toli ji yra, tiek daug laiko praėjo, kad mes tuos laimingus metus, kada bu-

vome tėviškėje, vadiname senais laikais. Ir mielai jų prisimename, ypač senesnieji. Jaunimo daliai, augusiai svetimijoje, tėvynė daugiau ar mažiau yra tik iš vaikystės prisiminimų gyva. Jie svetimame krašte lengviau įsigyveno, nes nebuvo taip stipriai šu savo gimtuoju kraštu, su savo tėvyne suaugę. Vyresnieji, kurie bebūtų, kokią darbą bedirbtų, laisvoje valandėlėje kvėpuoja mintyse ir širdyje tėvynės oru, gyvena jos prisiminimais.

Kiekvienas žmogus su meile ir pagarba mini savo tėvyne, šali, kur jo lopšys stovėjo ir kur jis laimingas vaikystės bei jaunystės dienas praleido. Jis prisimena savo namus, savo mokyklos ir gyvenimo draugus, su kuriais jis kartu žaidė ir saulėtą vaikystę turėjo. Nors kaikam buvo ir vargingų, sunkių dienų, bet jos praėjo. Vis tik turėjome pastovų gyvenimą ir žinojome, kad turime ramybę, turime pastovų užsiėmimą, tarnybą ar darbą. Kokie malonūs buvo sekmadieniai. Tada visi, jauni ir seni keliavo į savo bažnytėlę, kur ne tik dvasiniai pasistiprindavome, bet ir su savo prieteliais ir pažįstamais susitikdavome. Neretai mūsų kelias eidavo ir pro kapus, ramybės vietelę. Ji mums visiems buvo šventa, nes čia ilsėjosi mūsų tėvai, protėviai, broliai ir seserys. Juos aptaisydavome ir gėlėmis apšodindavome, nes čia su pagarba ir nusizeminimu stovedavome ir jausdavome, kad čia laikinas su amžinu gyvenimu susisiekiama, kad Dievo ranka mūsų gyvenimą pasiekia ir jį tvarko. Daug kas iš mūsų, prisimindami buvusius laikus tėvynėje, prisimins savo sodus, ūkius, kalnelius, pievas ir takus, kuriais jis vaikščiojo. Kas gali visą išvardinti, kokių gražių praeities vaizdų mes išsivežėme. Ir tai gailina mūsų širdis ir palengvina mūsų gyvenimą svetur.

Mes esame išsklaidyti po visą pasaulį. Vienas šias eilutes skaitys Australijoje, kitas Amerikoje, Kanadoje, Anglijoje, Vokietijoje ir kitur. Mes visi stovime Naujų Metų angoje. Ką mes medžia-

Kalédinis altorius Bonos miunsteryje

Pats JĖZUS

ANDREAS MURRAY

(Iš vokiečių kalbos vertė K.D-tis)
/Tęsinys iš Nr.5-6./

Dar viena mintis. Sakome, esame viską palikę, kad jį galėtume sekti; paklusnumo dėlei esame visko atsisakę; vedame gyvenimą kūdikiškoje meilėje ir paklusnume. Bet kas nori visišką Kristaus apsiareiškimą patirti, turi

ž i n o t i a p i e s a v o n e t i k ė j i m ą .

"O, jūs neišmanėliai ir nerangios širdies tikėti, ką pranašai skelbė." Kiek daug netikėjimo yra Dievo vaikų širdyse, kuris uždaro duris ir užrakina širdį Kristui įeiti! Tegul Dievas mūsų akis atveria! Kur yra tikėjimas ir jokio netikėjimo nėra, ten Kristus tikrai t u r i įeiti. Visiškas ir gyvas tikėjimas traukia jį į širdį, kitaip ir negali būti. Širdis yra atidaryta ir paruošta; kaip oras savaime kiekvieną tuščią erdvę užpildo, taip pat savaime turi ir Kristus širdį užpildyti, kuri pilna tikėjimo. Kur glūdi rimtose sielose trukdymas, kurios sako: "Aš atsidaviau visiškai Jėzui. Dažnai dariau taip, ir per jo malonę taip darau kiekvieną dieną; Dievas žino, kaip rimtai aš tai vykdu, jis priima ir palaimina mane." - Jos dar neišitinko savo netikėjimu. "O, jūs neišmanėliai ir nerangios širdies tikėti." Ar žinai, ką Kristus apie tokį žmogų sako, kuris savo brolių neišmanėliu vadino? Visdėlto švelnusis Dievo Sūnus negalėjo kito žodžio pavartoti, sakydamas savo mylintiems mokiniais: "O, jūs neišmanėliai ir nerangios širdies tikėti!" Tu norėtum, mano broliau, kad tau Jėzus pats apsiareiškėtų. Ar gali sutikti su tuo, kad esi neišmanėlis, kadangi tu niekuomet pilnai į Jėzų netikėjai? "Jėzau, tik vien aš esu kaltas. Tu nori mane turėti. Vis laukei su savo ištikimu pažadėjimu apsiareiškėti."

Jei vienas žmogus mėgsta kita, tai jis pastarajam mielai apsiareiškia. Kristus norėtų mielai apsiareiškėti, bet mūsų netikėjimas jį sulaiko nuo to. Tegul Dievas kiekvienam mano skaitytojui parodo jo netikėjimą, taip kad jis susigėdęs parkristų šaukdamas: "O, mano Dieve, aš atnešu tau šitą netikinčią širdį, kuri trukdo Išganytojui įeiti, kuri mano akis aptemdo ir neleidžia matyti Jėzų, nors jis ir labai arti yra. Dešimt, ar net ir dvidešimt metų davė jis man laikas nuo laiko degančią širdį, kuri mažumą jo meilės ir malonės patyrė, o visdėlto aš nepriėmiau jo buvimą mano širdyje ir nenutraukia su juo bendravimą." Mano mieliai, tegul Dievas mums parodo mūsų netikėjimą Tikėjime; visi daiktai yra galimi tikinčiajam - taip sako Dievo Žodis - ir apsiareiškimas "Paties Jėzaus" dovanojamas tik tiems, kurie tikėti ir juo pasitikėti mokosi.

/bus daugiau/

X-X-X-X-X

ŠVENTOJI

NAKTIS

◆ SELMA LAGERLÖF ◆

Tai buvo aną Kalėdų dieną, kai visi, išskyrus senutę ir mane buvo išvažiavę bažnyčion. Ir man atrodo, mes buvome visame name vienos. Mes negalėjome kartu su kitais važiuoti, nes viena iš mudviejų per maža, kita - per sena buvo, ir mudvi pasilikova labai liūdnos - nes juk negirdėsiva čia iškilmingųjų giesmių ir nematysiva kalėdinių žvakučių ir šviesų.

Tuomet, - taip vienumoj mums besėdint, pradėjo senutė pasakoti.

"Buvo karta žmogus," sakė ji, "kuris išėjo į tamsią naktį jieškoti ugnies pasiskolinti. Nuo vieno namo prie kito ėjo jis ir belėdėsi. 'Mielieji žmones, padėkite man!' sakė jis. 'Mano žmona ką tik pagimdė vaikutį, ir aš turiu užkurti ugnį, kad ji ir mažiukas sušiltų.'"

Bet buvo gili naktis. Visi žmonės miegojo, ir niekas jam neatsakė.

Žmogus ėjo ir ėjo. Pagaliau tolumoje pastebėjo jis šviesą. Jis keliavo šia kryptimi ir pamatė ugnį, lauke bedegancią. Burys baltų avių aplink laužą ir snaudė, o senas piemuo sergėjo visą tai.

Kai žmogus, kuris norėjo skolintis ugnies, prisiartinio prie avių, pamatė jis, kad trys dideli šunys ilsėjos ir snaudė prie piemens kojų. Kai jis arčiau priėjo, jie visi trys pabudo ir pražiojo savo plačius nasrus, tarytum loti ketintų, tik jokio garso nepasigirdo. Žmogus pamatė, kad šunų plaukai ant nugaros pasišiausė, jis matė, kaip jų smailios dantys sublizgėjo visai baltai ugnies šviesoje ir kaip jie puolė ant jo. Jis pajuto, kad vienas iš jų čiupo jį už kojų, ir vienas už rankos, ir kad vienas jam prie kaklo pasikabino. Bet jų žiotys ir dantys, su kuriomis tie šunys kasti ketino, neklausė jų, ir žmogus išliko visai nesužalotas.

Dabar tas žmogus norėjo toliau eiti, kad rastų tai, ko jam reikėjo. Bet avys gulėjo taip arti vienos kitos - nugara prie nugaros, kad jam nebuvo nė kur praeiti. Tuomet užlipo žmogus ant jų nugarų ir žygiavo per jas artyn prie ugnies. Ir nė vienas iš gyvulėlių nei pabudo, nei sukrutėjo."

Iki šiol senutė pasakojo be pertraukos, bet dabar negalėjau iškęsti jos nesutrukdytus. "Kodėl jos nesukrutėjo, senute?" klausiau aš.

"Lukterk, tuoj sužinosi tu po valandžiukės," pasakė senelė ir tęsė toliau savo istoriją.

"Kai žmogus buvo jau visai arti ugnies, piemuo pakėlė galvą ir pažvelgė į jį. Jis buvo senas, paniures, irzlus vyras, kuris buvo piktas ir kietas visiems žmonėms. Ir kai pamatė jis svetimąjį ateinant, stvėrė už ilgos, smailios lazdos ir metė į aną. Ir zvimbdama lėkė lazda tiesiog ant ateivio; bet prieš pasiekus jį, pasisuko į šalį ir nekliudžiusi nužė toli į tamsų lauką."

Kai senelė iki čia atpasakojo, pertraukiau ją dar karta. "Senelė, kodėl lazda nenorėjo mušti žmogaus?"

Bet senutė nė nemanė man atsakyti, tik tęsė toliau savo pasakojimą.

"Dabar tas žmogus priėjo prie piemens ir tarė jam: 'Gerasis drauge, padėk man ir paskolink truputėlį ugnies. Mano žmona ką tik pagimdė vaikutį, ir aš turiu ugnį užkurti, kad ji ir mažiukas sušiltų!'"

Piemuo būtų mieliausia sakęs ne, bet kai jis prisiminė, kad šunys jam nieko nepadarė, kad avys jo nepabūgo ir kad jo lazda nenorėjo jį permesti, - pasidarė jam truputį baugu ir neišdrįso svetimajam užginti, ko anas norėjo.

"Imk, kiek tau reikia!" sakė jis.

Bet ugnis vos tik ruseno. Nebuvo jau nei pagalių, nei šakučių - vien tik didelė žarijų krūva. O svetimasis neturėjo nei semtuvo, nei šiaip kokio indo, kame raudonasis žarijas nešti galėtų.

Tai pastebėjęs piemuo, dar kartą pakartojo: "Imk, kiek tau reikia, o širdyį džiaugėsi, kad žmogus negalės ugnies pasiimti. Bet ateivis pasilenkė, plikomis rankomis išrinko žarijas iš pelenų ir sudėjo jas į savo apsiaustą. Ir štai - žarijos nedegino nei jo rankų, nei jos svilino jo apsiausto. Žmogus nusinešė jas, tarytum tai būtų buvę kokie riešutai ar obuoliai."

Bet ties tą vietą pasakų sekeja buvo trečią kartą pertraukta. "Senute, kodėl tos žarijos nenorėjo žmogaus deginti?"

"Tai sužinosi," pasakė senelė ir tada pasakojo toliau.

"Kai piemuo, tas piktas, irzlus žmogus, visą tai matė, pradėjo stebėtis; "Kas tai per naktis, kurioje šunys nekanda, avys nesibaido, jietis nežudo ir ugnis nedegina?" Jis pasišaukė svetimąjį atgal ir sakė jam: "Kas tai per naktis? Ir nuo ko tas pareina, kad visi daiktai pasigaili tavęs?"

Tada atsakė žmogus: "Aš negaliu tau pasakyti, jeigu tu pats to nematai!" Ir jis nuėjo savo keliu, nes norėjo ugnį greičiau užkurti ir žmoną ir vaiką sušildyti.

Bet tuomet pagalvojo piemuo, kad geriau būtų tą žmogų iš akių nepamesti, kol nesužinos, ką visą tai reiškia. Jis atsistojo ir se-

kė aną iki tos vietos, kur svetimasis buvo apsistojęs.

Ten pamatė piemuo, kad žmogus net nė trobelės neturėjo, kur galėtų gyventi, bet kad jis savo žmoną ir vaiką buvo paguldęs - kalno oloje, kur nieko daugiau nebuvo tik plikos, šaltos akmens sienos.

Bet piemuo pagalvojo, kad tas vargšas, nekaltas vaikelis galbūt sušalsias ten oloje, ir - nors jis buvo kietasirdis vyras, vis dėlto pasigailėjo ir nutarė vaikučiui padėti. Ir nurišo terbelę nuo peties ir ištraukė iš jos minkštą, baltą avies kailį. Šį padavė jis svetimam žmogui ir sakė, kad vaikutį ant jo paguldytų.

Tačiau šitame akimirksnyje - kai jis parodė, kad taip pat galis būti gailėstingas - buvo jam atvertos akys, ir jis matė, ko anksčiau negalėjęs matyti, ir girdėjo, ko anksčiau negalėjęs girdėti. Jis matė, kad aplink jį stovėjo tankus būrelis mažų angelėlių su sidabriniais sparneliais. Ir kiekvienas iš jų laikė rankoj stygų instrumentą.

ir visi giedojo garsiu balsu, kad šioje naktėje Išganytojas užgimė, kuris pasaulį išvaduos iš nuodėmių. Tada suprato jis, kodėl šianakt visi daiktai buvo taip smagūs ir geri, kad niekam nieko blogo nenorėjo daryti.

Ir ne tik aplink piemenį buvo angelai, bet jis juos matė visur. Jie sėdėjo oloje, ir jie sėdėjo ant kalno, ir jų buvo pilnas dangus. Gausiais būriais jie ateidavo keliu ir praeidami sustodavo ir pažvelgdavo į vaikūtį. Teskambėjo visur vien džiūgavimai ir džiaugsmas ir giesmės ir juokai. Ir visą tai matė jis tamsioje naktėje, kurioje anksčiau nieko nebuvo galėjęs išžiūrėti. Ir jam paliko taip linksma už tai, kad jo akys praregėjo, jog jis parpuolė ant kelių ir dėkojo Dievui."

Kai senutė tiek buvo papasakojusi, atsiduso ji ir tarė: "Bet viską, ką piemuo matė, galėtume ir mes matyti, nes angelėliai lakioja po dangumi kiekviena Kalėdų naktį, jei tik sugebėtum juos pastebėti." Ir tada uždėjo senelė savo ranką ant mano galvos ir tarė: "Šitą turi tu išidėmėti, nes yra taip tikra kaip aš tave matau, ir tu mane matai! Tai nepriklauso nuo šviesų ir žvakelių, ir tai nepareina nuo mėnulio ir saulės, bet kas mums būtina, tai turėti akis, kuriomis Dievo didingumą galėtumėm pamatyti."

(Imta iš "Legendos apie Kristų"; vertė Alg. G.)

X-X
X-X-X-X-X-X-X-X-X
X-X

Mintys

Žemė be saulės, naktis be žvaigždžių, kūnas be gyvybės, keleivis be tikslo, žmogus be tėvynės, kūdikis be tėvų, širdis be laimės - štai kas yra siela be Dievo.

Tihamér Toth

#-#-#-#

Nuo to laiko, kai aš palikau tikėjimo takus, aš netekau visokio džiaugsmo ir ramybės.

Lenau

#-#-#-#

Žmogaus siela yra iš prigimties krikščioniška.

Tertulijonas

#-#-#-#

Mes galime gyventi be tėvo, mes galime gyventi be motinos, bet mes negalime gyventi be Dievo.

Rusų patarlė

VYTIS KLEMAS

TAVO DIEVAS

Jau Tavo Viešpats gimė! Džiaukis mano siela;
Tiktai šventu Jo krauju busi išpirkta...
Pagarbiintas teesie Jo Tėvas mielas,
kuris yr gyvas Danguje ir Čia.

Pakilki link žvaigždžių - pilkon Augštybėn,
sukaupk mintis, Malonės Jo prašyk...
Nes ką esi skolingas Jam - turėsi atiduoti;
Kai tave po sunkaus gyvenimo pas Save pasiims.-

Šiandien Jis gimė - tave išvaduoti
iš rūpesčių, vargų ir abejonių...
Rytoj tu Jam turėsi skolą atiduoti -
Tada priims tave į Dangiską Malonę.

Šiandieną gimė tavo Ponas Viešpats :
Kovoti dėl tavęs - manoji siela.
Mylėki JĮ visų jausmų skaistumu :
tai ir tave mylės Jo Tėvas - tavo Dievas.

VYTIS KLEMAS

KALĖDŲ EGLUTĖ

Kalėdų eglutė, sniegu pasipuošus...
Regiu ją, kaip blizga mėnulio šviesoje -
Senelis per žmones keliaut pasiruošęs :
rytoj aplankys ir mane jis tikrai.

Bet kagi atneš man Kalėdų senelis ?
Ar būsiu laimingas, = jei verkia širdis...?
Netekęs tėvynės - Europos eglelės
ir, neregis sniego, liudėsiu aš vis.

Gyvenant toli nuo gimtinės brangiosios,
jausmai nerimuoja - krūtinėj graudu ...
Nors vieną eglutę norėčiau turėti
Kalėdoms, - papuoštą Tėvynės sniegu.

Kolumbija- Bogota, 1951.11.21d.

NETURTINGAS VAIKUTIS

F. M. Dostojevskis.

Vai buvo anksti ryte. Viename drėgname ir šaltame rūsyje pabudo jis. Jo švarkelis buvo plonas, jis drebėjo iš šalčio; kampe ant dėžės sėdėdamas, iš nuobodumo neturėdamas kitko daryti, stebėjo jis kaip kvapas iš burnos lekia... Bet jis buvo labai išalkęs... ir valandos slinko... ir jis vis ir vis prieidavo prie prastai sutaisyto guolio, kuriame jo serganti motina gulėjo; plonai lyg blynas buvo išskleistas papuvęs kraikas, vietoj pagalvės buvo pasikišusi koki tai pundelį. Koks likimas atvedė juos į šią vietą? - Greičiausia, atvažiavo ji su savo sūneliu iš kito miesto ir susirgo staiga...

Sventės prieš duris, todėl ir išsivaikščiojo kiti rūsių gyventojai; tik tolimame kampe dejavo reumatizmo kankinama kokia aštuoniasdešimt metų senė; ankščiau kadaise tarnavo ji viename vaikų darželyje, dabar gi gulėjo sau viena ir merdėjo. Ji dejavo ir bambėjo ir bārėsi ant vaiko, taip kad šis bijojo prie jos prisitarti. Atsigerti susirado jis koridoriuje, bet niekur neužtiko kokią nors plutelę. Jis aptapnojo motinos veidą ir stebėjosi, kad ji visai nesijudina ir yra tokia šalta kaip siena. Kaip šalta šičia, pagalvojo jis, laikydamas savo rankelę ant mirusiosios pečių... Po to pūtė jis į savo pirštelius kad sušiltų, ir, kai guolyje atrado savo kepuraitę, išslinko graibaliodamas ir tyliai iš rūsių.

Dieve, kas per miestas! Tokio dar savo amželyje nebuvo matęs. Kaip čia visur knibžda ir užia! Tiek daugel šviesų ir tiek daugel žmonių, arklių ir vežimų ir - šalčio! Iš nugainiotų arklių šnervių lekia kvapas ir sustingsta raitytais pavidalais ore; ju pakopos skelia per išpurentą sniegą į akmenis. Ir žmonės stumdosi taip ir... Dieve, kaip mielai jis valgytų, kad ir betkokį mažą gabaliuką! Ir staiga jam pradeda pirščiukai taip skaudėti.

Ir vėliais gatvė; ak, kokia ji plati! Čia tikrai būsi sumindžiotas. Kaip jie visi šaukia, bėga, važiuoja... ir šviesų, tiek daug šviesų! Kas tai? Koks tai didelis stiklas! Ir už stiklo kambarys! Ir kambaryje medis iki pat lubų - tai eglutė pilna auksinių popieriukų ir obuolių! Aplink eglutę išdėstytos lėlikės ir maži arkliukai. Kambarėje bėginėja vaikai, apvalyti, svarus... ir jie juokias ir žaidžia ir valgo ir geria. Neturtingas vaikutis mato visą tai, stebiasi ir juokias.

Dabar betgi pradeda jam kojų piršteliai skaudėti ir rankutės pasidarė tokios raudonos, piršteliu jau nebegalima sulenkti; jie skauda, kai juos pajudini. Berniukas pradeda gailiai verksti ir bėga toliau.

Per kitą stiklą vėl mato jis Kalėdų eglutėmis išpuoštą kambarėlį; ant stalų padauta įvairių rūšių pyragaičių - migdolinių, raudonų, geltonų; ten sėdi keturios puošniai pasidabinusios ponios

- kiekvienam, kuris tik įeina, paduoda jos pyragaičių, ir durys nuolat vis atsiveria, iš gatvės daugel ponų ir ponių vis įeina! Mažiukas nuslenka prie durų, atidaro jas, įeina į kambarį. Ai, kaip ant jo surinka visi, kaip jam mojàma, kad jis greičiau lauk išeitų! Viena iš tų ponių prišoka prie jo, pakiša kopeikėlę ir atidaro duris į gatvę. Kaip išsigąsta mažiukas! Kopeikėlė nurieda laiptais žemyn; jis juk pirštukus negali sulenkti, kad palaikytų ją. Greit pasileidžia jis bėgti, į kur, pats nežino. Ir jis bėga, bėga ir pučia į rankutes.

Bet kas čia dabar? Žmonės stovi ir grūdžiasi susispietę: lange už stiklo išstatytos trys mažos lėlės, papuoštos raudonais ir žaliais drabužėliais ir tokios, kaip gyvos. Žilas senukas sėdi ant kėdės ir mostaguoja ranka, lyg grotų ant didelio smuiko; kiti du stovi šalimais ir braukia ant mažų smuikelių, linguoja taktu galvutėmis, pasižiūri viens į kitą, pradeda lūpas judinti, jie kalba, kalba kaip reikiant, tiktai už stiklo negirdėti. Mažiukas mano, kad jie gyvi. Tačiau kai jam paaškėja, kad tai lėlikės, pradeda jis juoktis. Dar niekad savõ amželyje nebuvo matęs tokių lėlikų. Tiesa, jam verkti būtų arčiau prie širdies, bet kai pažiūri į lėlikės, pasidaro vis taip linksma.

Staiga atrodo jam, lyg kažkas įsikabintų į jo švarkutį, ir štai iš karto stovi prieš jį didelis, piktas berniukas, duoda jam per galvą, nuplėšia kepurę ir pakiša koją. Jis krenta ant žemės. Žmonės pradeda šūkauti. Ir tuomet išsigąsta jis, pašoka ir bėga, bėga - į kur pats nežino - į svetimą kiemą ir pasislėpia už sukrautų malkų.

Čia tamsu, galvoja jis, čia manęs niekas neras. Jis susiriečia kiek įstengdamas, iš baimės tegali vos kvėpuoti... staiga pasidaro jam taip lengva, taip keistai lengva. Nei rankos, nei kojos daugiau nebeskauda. Siluma pripildo visą kūnelį; taip šiltai jaučiasi jis, kaip ant pečiaus. Ir štai vėl šiurpulys nueina per visą kūną... jis užmigo. Kaip gerai čia miegoti. Ir kai jam sapne pasirodo lėlikės, šypsosi mažiukas... kai lėlikės smuikuoja, atrodo jam, lyg jo motutė dainuotų lopšinę virš jo. Mamytėle, aš miegu. Ak, čia taip gerai miegoti.

"Ateik, vaikuti, pas mane prie Kalėdų eglutės," sako malonus balsas virš jo. Mažiukas mano, jo motutė kreipiasi į jį, bet ne - tai ne ji. Kas tai nusilenkia ant jo ir apkabina jį tamsoje. Ir kokia graži šviesa sužiba iš tolo! O, kokia tai eglutė! Bet ne, tai visai ne eglutė. Dar niekad tokio medžio nebuvo matęs. Viskas spindi, viskas žiba, o aplink vien tik lėlikės. Bet ne, tai berniukai ir mergaitės šviesiuose apdarėliuose, jie prilekia jo pasitikti, bučiuoja jį, paima pas save ir jis pats lekia... Jo motutė pažiūri į jį ir šypsosi linksmai. Mamyte! Mamyte! Ak, kaip čia gerai, mamyte! Ir vėliais bučiuoja jį vaikučiai, ir jis pasakoja apie anas lėlikės už stiklo. "Kas jus tokie berniukai? Ir kās jus tokios, mergaitės?" klausia jis šypsodamasis.

"Tai Kristaus Kalėdų eglutė," atsako jie jam. "Visuomet šioje dienoje tiems vaikučiams, kurie žemėje jokio medelio neturi - Kristus turi paauošęs Kalėdų eglutę."

Ir mažiukas sužino, kad šie berniukai ir mergaitės buvo tokię pat vaikai, kaip ir jis pats... Ir visi jie dabar čia, visi jie dabar angelėliai, visi pas Kristų, kuris juos atvertomis rankomis priima, kuris juos ir jų vargingas motinas laimina...

(Vertė Alg. G.)

MAŽŪŲ KALĖDOS

ATEIKIT VAIKELIAI

1. { A - TEI - KIT VAI - KE - LIAI, A - TEI - KIT VI - SI ; TEN - KŪ - JI - KIS
 BĖ - LIE - JUN SKU - BĖ - KIT, MA - ŽI, BI - BĖ - LI ;

GU - LI, PA - LAI - MA ŽMO - GAUS, JI SIUN - TĖ MUMS RIE - VAS IS AUGŠ - TŲ AN - GAUS

Jis guli ant šieno nakties tyloje,
 Juo stebisi Juozapas ir Marija.
 Ten piemenys meldžias suklaupę šventai,
 Padangėse skraido šventi angelai.

Ką nešime Jėzui, ką duosime Jam,
 Geram kudikėliui, vaikeliui šventam
 Nenori Jis turtų, pasaulio garbės
 Jis trokšta tiktai nekaltosios širdies.

Paimki mus širdis, daryk pamaldžias,
 Su laime didžia atiduodame jas,
 Daryki jas skaisčias tikraja viltim,
 Kad jos susilietu su tavo širdim.

J. Jurkaitis

KALĖDINĖ PASAKA

Daug atsitikimų mūsų senukai žinojo iš senų laikų, kada atsitikdavo visokių nuostabių dalykų, kurių žmogaus protas ir šiandien dar nepajėgia išaiškinti. Noriu Jums vieną tokią nuostabią atsitikimą papasakoti, kurią girdėjau iš savo senelio vieną Kalėdų vakarą.

Mano senelis gyveno netoli Kuršių Marių. Jis laikė porą gerų arklių ir todėl žiemos metu jam dažnai tekdavo per marias vežti ar tai gydytoją, ar tai kitus ponus. Vieną Kūčių dienos rytą iš Neringos pačiužomis per marias atvyko žmogus pas vietos gydytoją ir prašė šį vyktį pas sunkiai sergantį brolių. Gydytojas pasiuntė tą žmogų pas mano senelį, ir šis sutiko vežti juos per marias, nors šios buvo užšalusios vos kelias dienas, ir ledas buvo dar gana silpnas, o be to, buvo jose dar be galo daug atidarų vietų, taip vadinamų plūčių, kurios buvo ypač pavojingos. Neilgai užtrukus jie išvažiavo ir, to žmogaus vedami, laimingai prieš vakarą pasiekė Neringą ir ligoniuviui buvo suteikta pagelba. Kaip toliau buvo, papasakosiu savo senelio žodžiais.

— Be to vieno ligonio atsirado dar daugiau, kuriems daktaro pagelba buvo reikalinga. Taip užtrukome mes ten ilgiau, negu tris valandas ir, kai reikėjo mums grįšti, buvo jau naktis. Kitu metu mes būtume likę nakvoti, bet gydytojas ir aš būtinai norėjome būti per Kūčias namie saviškių tarpe. Nusprendėme žūt būt važiuoti. Taip ir padarėme. Į marias išlydėjo mus tas pats ligonio brolis. Bet kai buvome jau tolokai nuvažiavę, pasiuntėme jį atgal į namus, nes manėme patys rasti kelią. Tai turėjo nesunku būti, nes aš marias taip gerai pažinojau, kaip savo kišenių. Buvau ir plūtes gerai išidėmėjęs. Būtų ir viskas gerai baigėsi, jei ne staiga pasisukęs vėjas ir netikėtai užėjusi pūga. Buvome viduryje marių, kada pradėjo taip tirštai snigti, kad dešimts žingsnių negalėjai permatyti. Iš pradžių sekėsi man surasti keliožymes, smaigčius. Bet po trumpo jas pamečiau. O ką tai reiškia, tegali tik tas suprasti, kas tamsios nakties metu yra važiuojęs per marias. Retas tepasiekia tada krantą. Jei jis nepapuoia į neužšalusias vietas, tai nuklysta dažniausiai į platybes, kuriose važiuoja ratu tol, kol arkliai krinta ir visus pūga baltų patalų prikloja. Bet dažniausiai patenka tokie nelaimingi į atdaras vietas arba ant silpno ledo. Tada jau jokios pagelbos nebėra. Nebėprisišauksi jokios pagelbos tose platybėse. Po kelių dienų žvejai randa lede iššalusius žmonių ir arklių layonus. Vargšai, nepajėgia tuomet jau išsigelbėti ir tenka jiems susalti! Žinojau aš kokioje baisioje padėtyje mudu buvome, o daktaras taip pat suprato,

Redakcijos pastaba.

"Mažųjų Kalėdos" skyrius suredaguotas vadovaujantis ne vien tik mintimi suteikti progą mūsų mažiesiems pasiskaityti, bet ir padėti Sekmadienio mokyklų mokytojams.

Lietuviškos literatūros mūsų mažiesiems yra nedaug. Taip pat du puslapius eilėraščių-giesmelių. Jomis gali kiekvienas Sekmadienio mokyklų mokytojas pasinaudoti, užpildydamas bent dalinai trūkstamos kalėdinės literatūros spragą.

kad pavojus didžiausia. Sustabčiau arklius, ir mudu tarėmės, kas daryti. Nutarėm vienam eiti su ledkirviu pirmyn ir kelio jieskoti, o antrąs turėjo sekti su rogėmis. Padaviau daktarui vadžias, ir pats, paėmęs kirvį, išėjau kelio jieskoti. Einu į pūgą, kaip prieš balta sieną, kas tris žingsnius tikrinu, ar tvirtas ledas ir prišaukiu daktarui. Einu prieš vėją, nes vėjas rytinis, reiškia atpučia nuo kranto. Taip mes žingsnis po žingsnio einame pirmyn apie kokį pusvalandį, kai staiga vėjas nutyla ir ta balta siena prieš mane išnyksta, lyg nebūtų buvus. Man pasidarė lengviau, bet širdis-kažkodėl nerimsta. Ta staigi tylą manyje kelia nesuprantamą baimę. Aš sustoju vietoje ir laukiu daktaro su rogėmis. Jis taip pat nustebintas, bet mano, kad netoli turi būti krantas. Kai mudu tariamės, ka tas

gali reikėti, pamatome toli prieš mus žiburį, prie to dar žiburį ir galų gale didžiausią būrį žiburijų, lyg kokio miestelio langai būtų apsviešti. Nuostabu, nejaugi mes per tokį trumpą laiką būtume pasiekę kokį pamiškių kaimą. Galų gale prieinam išvados, kad čia turbūt ar koks Neringos kaimas, ar kitas, iš kur matytųsi šiaip tiek daug šviesų. Greičiausia bus Karklė ar dar koks tolimesnis kaimas. Vėjas bus pasisu-

kės ir mus kita kryptimi nuvedęs. Aš dabar jau taip dažnai ledo stiprumo nebetikrinu ir vedu roges pirmyn. Bet keista. Juo aš skubinu, juo tos šviesos nuo manęs tolėja. Rodos visas kaimas juda. Bet įtai jau dėmesio nebekreipiu. Tik štaiga sušunka už manęs daktaras, kad ateičiau. Nueinu. Daktaras pareiškia, kad arkliai nebeklauso, nebepori ne iš vietos pajudėti. Paimu vadžias - arkliai iš vietos. Prikalbu jiems geruoju,

jie - ne žingsnio. Imu botagą - jie piestu stojasi, prunkščia, atbuli eina. Čia ištikrųjų kas negerai. Baimės šiurpulys man per nugarą, žiūriu pirmyn - matau kaimo šviesas dabar visiškai arti. Matosi, rodos, jau ir medžiai, pro kuriuos žiburiai šviečia. Matau, kad čia kas negerai ir prisimenu, kaip man senelis pasakojo apie klystžvakes, kaip jos žmogų į pražūtį nuveda. Suprantu, kad čia tegali vienas mus gelbėti ir pustyliai sukaltu, ką mane mokė mamytė bėdos valandose kalbėti: "Kristaus kraujas ir teisybė." Nežiūriu į tas šviesas, stengiuos jų nematyti. Nueinu pas arklius ir juos raminu. Kai vėl pažiūriu, rodos jau tos šviesos toliau. Vėl kalbu tuos pačius žodžius ir girdžiu kaip daktaras rogėse "Tėve mūsų" kalba. Vėl pažiūriu: šviesos tolėja, jos jau voš įmatomos. Širdis aprimsta, ir gyvuliai taip pat nusiramina. Nutariame toliau kelio jieskoti, tik ne ta kryptimi. Kai paimu vėl kirvį ir einu kita kryptimi, pamatau atsisukęs vietoje tos daugybės šviesų - vieną didelę šviesą, tokią taip didelę, kaip rytinę žvaigždę. Ji nei tolėja, nei artėja, stovi vietoje ir lyg šviturys rodo, kad čia daug klaidinančių šviesų būta. Kai pasukame arklius kita kryptimi, jie klusniai seka. Nors einu į kitą kryptį nebe ten, kur vėjas veda, širdis sako, kad neklystu. Ir tikrai neklydau; nes po trumpo laiko su-
radau smagčiais užžymėtą kelią, kuris mus privedė prie tėviškės krantų. Tik vėliau sužinojau, kad toje vietoje, kur turėjo būti tas šviesų kaimas, buvo didžiausia plūtė prie Ventės Rago. O jūs man pasakykite, kas buvo tos šviesos, kurios norėjo mus į pražūtį nuvest, ir kas buvo ta vienintelė šviesa, kuri liko vietoje šviesų daugybės? -

Prie eglutės

SVEIKINIMAS

Sveiki, tėveliai mūsų brangūs,
Atvykę į šventelę,
Pasižiūrėt, kiek mūs pastangos
Patiks jums šią dienele.

Mokslelis mūsų dar mažutis,
Dar daug ko mes nežinom,
Bet prie Kalėdų štai-eglutės
Jums rodytis mėginam.

Menki dar esam darbininkai,
Vaidintojai silpnučiai,
Bet rodysim, kas mums patinka,
Ką gal maži vaikučiai.

KALĖDŲ EGLUTĖ

Kaip gražu ir išpudinga
Prie eglutės papuoštos.
Ji tik spindi, žeri, žvilga,
Neapsakoms grožis jos.

Kiek žvakučių prisagstyta,
Kiek žibučių įvairių!
Ir grožybė nematyta,
Akį veriančių zaislų.

Ši šviesa mums atvaizduoja
Šventą naktį, jos džiaugsmus,
Kurioj Kristus savo koją
Stato žemėn, kaip žmogus.

Gimė Kristus kūdikėlis,
Žmogaus laimė amžina;
Tad ir prastas prakartėlis
Tapo namo pažiba.

KALĖDŲ DŽIAUGSMAS

Ner' namelių, nei tėvelių,
Kur ne džiaugsmas būt šiandien:
Nes dėl Kristaus kūdikėlio
Džiaugtis tur visi išvien.

Ypačiai mes kūdikėliai
Esame didei linksmi:
Nes tėvai, lyg angelėliai,
Dovanų daug atnešė.

Kristus, mažas kūdikėlis,
Meilę atgabeno vėl;
Džiaugtis tur ir nabagėlis
Ir dekingas būt todėl.

KALĖDŲ SENELIS

Gražiausia šventė iš visų
Per visus metus švenčiamų,
Tikrai tai juk Kalėdos bus,
Nes jos pradžiugina visus.

Kada Kalėdų vėl dėdukas
Ruošias kelionen, tas senukas,
Tai angelėliai tur visi
Dovanas ducti jam linksmi.

Jis kūdikius pažįst gerai.
Stropiuosius pagiria mielai.
O kad jo nuotaika gera,
Ir dovanų jiems atneša.

Bet o bėda, bėda kitiems,
Tiems tinginiams ir neklusniems,
Tuos rykštele jis tur-ganyt
Ir paklusnumo pamokyt.

Nėpykinkim senelį, tą
Gerų vaikų taip mylimą!
Kiek vargo turi jis kentėt,
Niekad negauna pailsėt...

ŠVENTA TYLA

Šventa Kalėdų naktis,
Šventink mano mintis !
Meilė Tu dangiška,
Gdyk, kas sužeista.

Šviesa, iš amžių skaisti,
Šešėlius atimti žadi.
Palikus sostą dangaus,
Tyliai lenkies prie žmogaus.

Mes kudikėliai maži
Esam labai dar silpni.
Bet juk jau mokam dėkot,
Todėl Tau norim giedot.

AMŽINOJI MEILĖ

Te' sie visiems nun žinoma,
Kas meilė šventa, amžina ;
Nerimo ji Dangaus rūme,
Kai žemę matė keikime.

Štai angelų ji lydima
Žemės tamsybėj užgema.
Šventoji meilė kenčia kantriai,
Ik kalno Golgatos tyliai.

Nuo tos dienos ji beliepsnoj',
Krikščionių širdyse žioruoj':
Tylioji meilė dangiška-
Nušluosto gailią ašarą.

Ji rūpinasi tik kitais,
Vargus ir skausmus kenčiančiais
Visiems ji džiaugsmą atneša,
Kas ja sirdin tik priima.

Bet ten, kur barnis viešpatauj',
Kur neteisybė karaliauj',
Ten meilė traūkiasi tolyn,
Ten žmonių širdys ein' šaltyn.

Kalėdų šventė ragina
Priimt šią meilę dangišką.
Meilė žmoniją turtina-
Ir amžinai ją laimina.

KALĖDOS

Kalėdos ! Kalėdos ! Suskamba varpai.
Štai džiaugsmu nušvinta visi pašaliai.
Kalėdos ateina ir mūsų širdin,
Pagerbkime jas giesmėmis ir liaupsėm!

Kalėdos ! Kalėdos ! Suskamba varpai.
Ir gieda, ir džiaugiasi visi vaikai :
Kalėdomis kūdikis štai užgimė,
Kurs džiaugsmą ir meilę visiems atnešė.

Kalėdos ! Kalėdos ! Suskamba varpai.
Seni ir jauni jam dėkoja karštai-
Už meilę, ramybę, suteiktą visiems.
Kalėdos - palaima vargingiems žmonėms!

TYLU, TYLU

Tylu, tylu, visur tamsu ;
Tik dar mažytė žvakytėlė
Bespingsi ant tvarto langelio:
Tylu, tylu, visur tamsu.

Miega, jau miega ten visi;
Tik čion prie mažo prakartėlio
Budi Marija prie sūnelio :
Miega, jau miega ten visi.

Laukė, jau laukė Jo seniai
Pranašai, sentėviai kadai;
Ilgėjos Jo karštai visi :
Laukė, jau laukė Jo seniai.

Džiaukis, o džiaukis tu dabar!
Jau Jis atėjo irgi kentėjo,
Ant savęs tavo kaltes dėjo :
Džiaukis, o džiaukis tu dabar!

Garbink, pagarbink Jį linksmiai!
Štai, tu ištrūkai jau iš vergystės.
Džiaukis iš didžios tos turtin -
gystės:
Garbink, pagarbink Jį linksmiai.

(Šie eilėraščiai daugumoje paimti iš "Kalėdų varpelių", 1947.)

"DUOKITE JAM PENKIS KEPALUS DUONOS IR DVI ŽUVIS!"

Vienas anglų kunigas iš Everdon (Northampton) savo nusivylimą moderniška žmonija išreiškia šiais žodžiais: "20-tojo amžiaus žmogus sugeba trumpiausiu laiku keliauti aplink visą pasaulį, į kitą žmogų pataikyti per ilgiausius tolius, alyvos iš gilumų prisipumpuoti, milijonus laikraščiu per valandą spausdinti, vištą priversti 365 kiaušinius per metus dėti, jis gali šunis išmokyti pypkę rūkyti, gali liūtus išdresiruoti sviediniais žaisti. Duokite jam, tačiau, penkis kepalus duonos ir dvi mažas žuveles ir pastatykite greta penkis išalkusius žmones ir du mažų vaikų, kurie neturi pinigų toms gėrybėms nusipirkti, - tuomet jis sušauks konferenciją, sušauks tarybą ir kelias žemesniasias tarybas, atlaikys rinkimus ir nusiskūs apie sunkią krizę, į kurią jis įklimpęs yra. Galų gale jis mes tą visą dalyką, kai tuo tarpu tie penki suaugę ir du vaikai bus jau iš bado numirę ir tos penkios duonos ir dvi žuvės bus seniai pagedusios..."

X-X-X-X

ŽAIDĖ SU NUODINGA GYVATE

Vidurinėje Indijoje, Jubbulpore, 16 mėnesių amžiaus vaikas prie tėvų namo didelę gyvatę - kobra. Virš dviejų valandų vaikas žaidė su ja, kuri priskaitoma prie nuodingiausių ir stipriausių gyvačių pasaulyje. Gyvatei besirangant aplink, tėvai, beveik apalpe iš baimės, stebėjo šitą baisų "žaidimą" iš savo namo lango. Kiekvienas klaidingas judesys iš jų pusės gali reikšti mirtį jų mylimam vaikui. Tuomet kobra užpuolė dvi mungos (aziatiškos slankiojančios katės), nuo kurių gyvatė pabėgo į arti esančias džungles. Vaikas betgi, liko sveikas ir linksmas.

X-X-X-X-X

PIRMASIS IŠRADIMAS

Ugnis buvo pirmasis žmogaus išradimas. Žmogaus pirmoji kultūra buvo kalba, išreikšta jaustukais ir šauktukais.

X-X-X-X-X

MARSE NELYJA

JAV-se, bendradarbiaujant astronomams ir meteorologams, nustatytas oras ant marso planetos. Ten jis esąs daug vienodesnis, negu ant žemės. Nuolat besikeičiančių debesų, kurios mūsų ūriui yra charakteringos, Marse nėra, nes iš viso debesų labai mažai yra; užtat ten niekad ir nelyja. Temperatūros skirtumai tarp dienos ir nakties, vasaros ir žiemos - yra kur kas didesni, kaip ant žemės.

X-X-X-X-X

PARDUODA AKĮ

Vienas 24 metų angliakasys iš Vestfalijos (Vokietijoje) įdėjo viename laikraštyje skelbimą, kuriame siūlo parduoti savo vieną akį. Jis teisinasi, kad jo bloga ekonominė padėtis verčianti tai daryti; tuo jis galėsias kokiam aklajam didelį džiaugsmą suteikti. Sau reikalauja jis lėšų markių ir atatinkamo darbo parūpinimą.

DYPHOLCAS

Jau ilgas laiko tarpas praslino, kai paskutinės žinios apie Dypholco Jaunimo Ratelį šio laikraščio skiltyse pasirodė. Daug pasikeitimų per tą laiką įvyko; iškilo naujų minčių ir sumanymų. Apie tuos pasikeitimus ir sumanymus norime painformuoti mūsų skaitytojus ir kitus Jaunimo Ratelius.

Ratelio narių skaičius padidėjo: prisidėjo konfirmandai ir kai kurie naujai atvykusieji į Lietuvos Vasario 16 Gimnaziją mokiniai. Tiesą, paskutiniu metu kelias išemigravo.

Laikas nuo laiko mus aplanko kun. senj. A. Kėleris ir kun. Urdzė, su kuriais ratelis padaro specialius suėjimus. Paskutiniu metu Dypholce apsigyveno p. mok. Jurkaitis, kas mūsų rateliui yra didelė parama. Kai mūsų galvos neįstengia kokių nors klausimų išsiaiškinti, tuoj kviečiame p. mok. Jurkaitį į pagelbą. Šiaip per suėjimus nagrinėjame Mato evangeliją, esame jau prie 16 perskyrimo.

Reformacijos Šventės proga p. Jurkaitis laikė paskaitėlę, kurios metu išdėstė reformacijos priežastis ir jos eigą.

Maždaug prieš tris savaites buvo atvykęs kun. Urdzė. Susirinkę kalbėjome įvairiais aktualiais klausimais. Kunigas Urdzė iškėlė mintį apie Vokietijoje gyvenančio lietuviškojo evang. jaunimo suvažiavimą Dypholce. Visi susirinkusieji tam pilnai pritarė. Suvažiavimas numatytas praversti pavasarį, žinoma, jei tik nenumatytos kliūtys nesutrukdyt. Inicijatyva toje srityje į rankas paėmė ratelis.

Iškilo dar vienas sumanymas sąryšyje su numatomu suvažiavimu

būtent, registracija Vokietijoje. likusio liet. evang. jaunimo, kuris yra labai išsisklaidęs. Emigracijai einant prie galo, būtų jau pats laikas žinoti kiek ir kur yra likę dar mūsų jaunimo. Turint minėtas žinias, galima būtų juos informuoti apie suvažiavimą, o reikalui esant gal net ir pašalpą suteikti.

Dypholco Jaun. Ratelis

Pastaba. Plačiau tuo reikalu būsite informuoti pasiskaitę Dypholco Jaunimo Ratelio pirmininko atsišaukima. Prašome visus Vokietijoje gyvenančius į tai atkreipti dėmesį.

Red.

x-x-x-x

NEUŠTADTAS

1951 m. spalio 13 d. atvykęs kun. D. Jurkaitis atlaikė pamaldas, dalyvavo ir dūdų orkestras. Sekančią dieną, sekmadienį, buvo atlaikytos pamaldos su Šv. Vakariene.

1951 m. lapkričio 25 d. - Mirusiųjų Šventė. Orkestras grojo miesto kapinėse.

Prieš kurią laiką iš mūsų tarpo išvyko p. mok. Jurkaitis į Dypholcą. Mūsų Jaunimo Ratelis linki jam viso geriausio nuo Pono Dievo.

Šiomis dienomis keli ratelio nariai išemigravo į JAV ir Kanadą. Linkime jiems viso geriausio.

Neuštadto Jaun. Ratelis

JR redakcija sužinojo apie Jaunimo Ratelį Wehnene, Vokietijoje. Būtų malonu, jei ratelis atsilieptų.

Red.

JAUNIMO RATELIŲ DĖMESIUI VOKIETIJOJE

Daugumai mūsų jaunimo išemigravus ir gyvenamas vietas pakeitus, mes neturime jokių ryšių su jais. Taip pat mes nežinome kiek lietuviškojo evangeliškojo jaunimo yra likę Vokietijoje. Emigracijai baigiantis, sename pasaulyje pasiliko taip vadinamas "kietasis branduolys", kuris neturi jokių galimybių išvykti į užjūrį. Aš manau, kad dabar yra jau pribrendęs reikalas mums susiburti į vieną šeimą - Jaunimo Ratelius. Kadangi dauguma mūsų šiuo gyvena privačiai išsisklaidę po visą Vak. Vokietiją, tai mums pirmiausia yra būtina susižinoti vienas su kitu. Tas įmanoma tik veikiant bendromis jėgomis. Čia norėčiau pabrėžti, kad neturi reikšmės ar jaunuolis-ė moka gerai ar silpnai lietuvių kalbą. Svarbu tik jaustis esant lietuvių kilmės.

Kiekvienas Jaunimo Ratelis privalo suregistruoti visus lietuvius evangelikus (čia turiu omenyje jaunimą) gyvenančius privačiai to ratelio apylinkėje. Jie visi bus to ratelio nariai, nors sueigose ir negalės dalyvauti. Kaip šis surašymas turi būti pravestas, paliūkama Jaunimo Ratelyų pirmininkų nuožiūrai.

Kiekvienas Jaunimo Ratelis prisiūnčia visų savo ratelio narių sąrašą, įskaitant ir naujai įregistruotuosius, su tiksliais jų adresais iki 1952 metų vasario mėn. 15 d. Šiuo adresu:

V. Aukštikalnis, /23/ DIEPHOLZ, Litauisches Gymnasium

Šio reikalo sutvarkymas yra būtinas, kadangi yra numatoma suruošti lietuvių evang. jaunimo suvažiavimą Dypholce. Manau, kad daugelis mūsų šiuo norės jame dalyvauti. Ir yra pageidautina, kad kuo daugiau dalyvautų, nes tokių suvažiavimų tolimesnėje ateityje dėlei materialinių sunkumų nebus įmanoma suruošti. Turėdami sąrašus, mes galėsime kiekvieną tuo reikalu smulkiau painformuoti. Be to, turėdami adresus galėsime gal vieną kitą aplankyti ir sušelpiti.

Baigdamas dar karta prašau nedelsti ir imtis darbo.

V. Aukštikalnis

Dypholco Jaunimo Ratelio
Pirmininkas

Sėkantis JAUNIMO RATELIO numeris išeis jau 1952 metais už sausio/vasario mėnesius.

Kaip jau praeitame numeryje buvo pranešta, 1952 metais JR išeis kiekvieną mėnesį arba dvigūbas numeris už du mėnesius. Prenumeratos kaina 1952 metams: JAV-se \$ 2.00, Vokietijoje DM 3,50, kituose kraštuose 18 tarpt. pašto kuponų. Užsakymai priimami ir pusei metų. Kur yra JR platintojai, tose vietovėse gyvenantiems nėra būtinas užsiprenumeravimas. Skaitytojams, neužsiprenumeravusiems JR, siuntinėjimas bus nutrauktas. Vak. Vokietijoje gali būti padarytos išimty, jei skaitytojas praneš apie savo sunkią ekonomine padėtį, kaip ankščiau buvo rašyta.

JAV-se ir Kanadoje užsakymus priima JAUNIMO RATELIO atstovybė. Atstovybės adresas: Mr. Povilas Jasiukonis,
 Representative of JAUNIMO RATELIS
 (Lith. Ev. Youth Publication)
 1417 So. Catalina Street
 LOS ANGELES 6, California
 U. S. A.

X-X-X-X-X-X-X

KLAIDU ATITAIŠYMAS

- 89 psl. kairėje, 11 eil. nuo viršaus turi būti: ...parapijos choras.
 " " " 24 eil. nuo apačios turi būti: ...bažnytiniai ryšiai tarp ...
 91 psl. viduryje: per apsirikimą atspausdinta, kad p. Zandavas yra Vyr. Baž. Tarybos narys; p. Zandavas yra Dypholco Parapijos Tarybos narys.
 93 psl. 26 eil. nuo viršaus atspausdinta: ...Skerdžius... turi būti: ...Skardžius...

X-X-X-X-X-X-X

PADEKOS

JAUNIMO RATELIO administracija nuosirdžiai dekoja Vyr. Baž. Tarybai už DM 30,00 auką, p. Jasiukoniui, Jav, už \$ 7.00, p. A. Glažei, Jav, už \$ 2.00, p. L. Gružui, Jav, už \$ 1.00 aukas. Širdingas ačiu ir Toronto Jaunimo Rateliui už \$ 5.00 auką.

X-X-X-X-X-X-X

TURINYS

1. Viršelis: Mathias Griunevaldo paveikslas "Marija su kūdikiu"	psl.	120
2. Taika ir ramybė	K.D.	122
3. Kalėdos tremtyje	J.J.	123
4. Tyli naktis	-----	124
5. Naujiems Metams	Kun.Senj. A. Kéleris ..	126
6. Nuotrauka kalėdinio alto- riaus Bonos miunsteryje	-----	128
7. Pats Jėzus	Andreas Murray /v.K.D./	130
8. Šventoji naktis	Selma Lagerloef	131
9. Mintys	-----	133
10. Tavo Dievas (eilėr.)	Vytis Klemas	134
11. Kalėdų eglutė (eilėr.)	Vytis Klemas	134
12. Neturtingų vaikų eglutė	F.M. Dostojevskis	135
MAŽŪJŲ KALĖDOS		
13. Ateikit vaikeliai	-----	137
14. Kalėdinė pasaka	J. Jurkaitis	138
15. Prie eglutės (eilėraščiai)	-----	140
16. Įvairenybės	-----	142
17. Ką veikia rateliai?	-----	143
18. Iš viso pasaulio	-----	144
19. Jaunimo Ratelių dėmesiui Vokietijoje	V. Aukštikalnis	145
20. Redakcijos paštas	JR redakcija	146
21. Turinys	-----	147

Spausdino A. Puskepalaitis Miunchene, P.L.S. spaustuvėje

Iliustracijos Alg. G.

JAUNIMO RATELIS - lietuviškojo evangeliškojo jaunimo mėnraštis
YOUTH CIRCLE - Lithuanian Evangelical Youth Publication

Leidžia redakcinė kolegija. Vyr. ir atsakingasis redaktorius
Kasparas Dikšaitis.

Redakcijos ir administracijos adresas:

/23/ DIEPHOLZ, Lager B am Flugplatz, Bl. 6/19E, West Germany

Redakcija taiso rankraščius pagal savo nuožiūrą. Autoriaus teisės
gerbiamos. Laikraščio medžiaga galima naudotis tik pažymint jos pa-
ėmimo šaltinį.

Šio numerio kaina: Vokietijoje 30 DPF, Jungt. Amerikos Valst. 25 c
kituose kraštuose 3 tarpt. pašto kuponai.

DRUCKSACHE
PRINTED MATTER

Abs.:

Kasparas Dikšaitis
(Jaunimo Ratelis)

/23/ DIEPHOLZ

Lager B, Flugplatz, Bl.6/19E
West Germany

.....
.....
.....
.....
.....

Paper and printing for this circular has been provided by the Lutheran World Federation as a remembrance from Lutheran Churches throughout the World

Popierius šiam leidiniui duotas Pasaulio Liuteronų Sąjungos, kaipo sveikinimas iš Pasaulio Liuteronų Bažnyčių

Redaguoja: Kasparas Dikšaitis
